

Krisztus mint Isten Igéje

Igeolvasmány: Jn 1,1. 3-5. 14. 16-18. 29. 32. 42. 51

I. A János 1. János teljes evangéliumának a bevezetője, és ennek a bevezetőnek a fő hangsúlya az, hogy Krisztus Isten Igéje – a titokzatos és láthatatlan Istennek a definíciója, magyarázata és kifejeződése – 1. vers:

- A. Krisztus mint Isten Igéje a nagy Vagyok, önmagában létező és örökké létező; Ő az a Személy, aki örökkévaló, kezdet és vég nélkül való – 2Móz 3,14-15; Jn 8,24. 28. 58; Héb 7,3.
- B. A János 1. Krisztusra utal, az örökkévalóság két szakaszával és az idő hídjával, az öt legnagyobb eseményben a világegyetem történelme során – teremtésben, testet öltésben, megváltásban, kenésben és építésben – vö. 90,1-2; Mik 5,2:
 1. A János 1., mint egy előszó János teljes evangéliumához, egy kivonat az „utazó” Háromegy Isten történetéről mint az örökkévaló múltbeli Igének végső soron az örökkévaló jövőbeli Új Jeruzsálemmé válásáról – 1. 4-5. 51. vers.
 2. A János 1. kikristályosított módon megmutatja nekünk az örökkévaló Igét az Ő teremtő munkájában és abban, amint Ő az idő hídján át utazik, hogy hústestté váljon a törvényes megváltó munkája elvégzéséhez; hogy a kenő, megelevenítő és átformáló Szellemé váljon az Ő organikus megmentő munkájának véghezviteléhez; és hogy végül teljesen egyesüljön, elegyedjen és inkorporálódjon az Ő újjászült, átformált és megdicsőített menyasszonyával, és így az Új Jeruzsálem legyen, a végső Béthel, Isten és ember kölcsönös lakhelye.
- C. Ebben az öt egyetemes, történelmi eseményben Krisztus, Isten Igéje – mint: (1) a Teremtő a teremtésben, (2) a közöttünk sátorozó ember a testet öltésben, (3) a Bárány a megváltásban, (4) a kenő Szellem az átformálásban, és (5) a lajtorja a föld mennyhez kapcsolásában Isten épületéért – definiálja, megmagyarázza és kifejezi a láthatatlan Istent – vö. 1. vers; 10,35; Ef 6,17; Jn 6,63.

II. Krisztus mint Isten Igéje Isten nevében beszél az Ő teremtésén keresztül – 1,3:

- A. „Az egek beszélnek Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést. Nem olyan szó, sem olyan beszéd, amelynek hangja nem hallható” – Zsolt 19,1-3.
- B. „Ami Istenben láthatatlan, tudniillik az Ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az Ő alkotásaiból megérthető és átlátható; úgyhogy nincs mentségük” – Róm 1,20.
- C. Amire a Cselekedetek 14,15-17 és 17,24-29 igékben történik utalás, ugyanúgy azt a célt szolgálja, hogy felfedje Krisztus teremtésének Isten nevében való beszédét – vö. Héb 11,3; 1,2; Kol 1,15-17; Agg 2,7.

III. Krisztus mint Isten Igéje Isten nevében beszél az Ő Isten sátraként való testet öltésén keresztül – 1,14:

- A. Az Ige – azáltal, hogy testet öltött – nemcsak behozta Istent az emberségbe, hanem sátorrá is lett Isten számára Isten földi lakhelyeként az emberek között, és kegyelemmel és valósággal volt teljes:
 1. A törvény követeléseket támaszt az emberrel szemben aszerint, ami Isten; a kegyelem mindazzal ellátja az embert, ami Isten, hogy kielégítse azt, amit Isten megkövetel – 17. vers.
 2. „Mindnyájan az Ő teljességéből vettünk kegyelmet kegyelemre” – 16. vers.
- B. A hústestté válásában Ő a Háromegy Isten megtestesítőjévé vált – elhozta Istent az emberhez, és Istent „kapcsolatba léphetővé”, megérinthetővé, befogadhatóvá, megtapasztalhatóvá, beléphetővé és élvezhetővé tette.

- C. Ő egy Isten-emberré vált – az istenséget behozta az emberségbe, és az istenséget elegyítette az emberséggel.
- D. Isten egyszülött Fia testet öltésének szintén célja Istent kijelenteni (megmagyarázni) az ember számára az Igében, életben, világosságban, kegyelemben és valóságban – 18. vers:
 1. Az Ige a kifejezett, magyarázott és definiált Isten, hogy az ember megérthesse Istent.
 2. Az élet az átadott Isten, hogy az ember befogadhassa Istent.
 3. A világosság a ragyogó Isten, hogy az ember megvilágosodhasson, és így részesülhessen Istenből.
 4. A kegyelem az ember által élvezett Isten, hogy az ember osztozhasson az Ő gazdagságában.
 5. A valóság az ember által realizált Isten, hogy az ember felfoghassa és megismerhesse Istent.

IV. Krisztus mint Isten Igéje Isten nevében beszél azon keresztül, hogy Isten Bárányává válik a megváltáshoz – 29. 36. vers:

- A. Abban, hogy a Bárányá vált az elveszett világ megváltásához, Krisztus arról beszél nekünk, hogy Isten hogyan végezte el az Ő halála révén a megváltó munkáját törvényesen mint az Ő igazságossága szerinti eljárást.
- B. Isten Báránya a hústestben lévő Igét jelképezi mint az összes ótestamentumi áldozati felajánlás beteljesülését Isten teljes megváltó munkája elvégzéséhez – Héb 10,5-10:
 1. Krisztus a bűnért való áldozatnak, a vétékért való áldozatnak, az égőáldozatnak, az ételáldozatnak, a békeáldozatnak, a meglóbált áldozatnak, a felemelt áldozatnak és az italáldozatnak a valósága.
 2. Krisztussal mint az összes áldozati felajánlással a miénk Isten teljes megváltása, valamint megtapasztalhatjuk és élvezhetjük ezt a megváltást.

V. Krisztus mint Isten Igéje Isten nevében beszél azon keresztül, hogy a kenő Szellemmé válik Isten megváltott népének kövekké átformalásához (Jn 1,32-42) Isten házának (Béthel – 51. vers) organikus megépítése végett az Újtestamentumért:

- A. Abban, hogy a kenő, megelevenítő és átformaló Szellemmé vált (1Kor 15,45), Krisztus tovább beszél hozzánk arról, hogy Isten hogyan viszi véghez organikusán az Ő ökonómiáját az isteni élete által az Ő szíve vágya szerinti isteni céljáért.
- B. Ébernek kell lennünk, hogy semminek se engedjük meg a mindennapi életvitelünkben azt, hogy Krisztust mint a kenő Szellemet felváltsa a szellemünkben – 1Jn 2,20. 27:
 1. Krisztus a Felkent, aki a Kenővé és a kenéssé is lesz; amikor az antikrisztus alapelvében élünk, akkor az azt jelenti, hogy „anti” kenés vagyunk (*anti* jelentése: „ellen” és „helyében, helyett”) – 18. 22. vers; 4,3; 2Jn 7.
 2. „Anti” Krisztusnak lenni egyaránt jelenti azt, hogy Krisztus ellen lenni, és azt, hogy Krisztust valami mással felváltani.
 3. Ha Krisztust felváltjuk valamivel a saját viselkedésünkben és jellemünkben, akkor az antikrisztus alapelvét gyakoroljuk abban az értelemben, hogy engedjük bizonyos dolgoknak Krisztusnak Magának a felváltását – vö. Fil 1,21; 4,4-9.
 4. Meg kell bánnunk, ha az antikrisztus alapelvében folytatott mindennapi életvitelünk van úgy, hogy engedjük a kultúrának, vallásnak, etikának és természeti elgondolásoknak, hogy Krisztus mint a belső kenés helyébe lépjenek; ez jelenti azt, hogy a kenés ellen vagyunk, „anti” vagyunk a Háromegy Isten haladásával, munkálkodásával és átitató munkájával a bensőnkben.
 5. Imádkoznunk kéne, „Urunk, a kenésben, a kenéssel, a kenés révén és a kenés által – a Háromegy Isten bensőnkben történő haladása, munkálkodása és átitató munkája által – szeretnénk élni és járni.”
- C. A galamb, a kenő Szellem, a teremtett embert újjászüli, a természeti embert megkeni és átformalja élő kövekké, valamint egyesíti az átformalt embert.

D. Péter megtérésekor az Úr egy új nevet (Péter – egy kő) adott neki (Jn 1,42), és amikor Péter kijelentést kapott Krisztusról, az Úr felfedte neki továbbá, hogy Ő volt a kőszikla – egy kő (Mt 16,16-18); ezáltal a két eset által Péter megkapta a benyomást, hogy Krisztus és a hívői egyaránt kövek Isten épületéhez (1Pt 2,4-8).

VI. Krisztus mint Isten Igéje Isten nevében beszél azon keresztül, hogy a lajtorjává válik, amely a mennyet (Istent) a földre (az emberhez) hozza, és földet (az embert) egyggyé összekapcsolja a mennyel (Istennel) Isten épületéhez – Jn 1,51; 1Móz 28,11-22:

- A. Krisztus – abban, hogy a mennyei lajtorja Béthelnél – azt is szólja hozzánk, hogy Isten mennyire vágyik arra, hogy legyen egy háza a földön – amely annak alkotmányában az Ő megváltott és átformált választottjaival épül fel –, hogy a mennyet a földre hozhassa, és a földet összekapcsolhassa a mennyel, hogy a kettőt örökkévalóságig egyggyé tegye.
- B. Jákób álma egy kinyilatkoztatás Krisztusról, mert Krisztus annak a lajtorjának a valósága, amelyet Jákób Béthelnél, Isten házánál, látott – 12. vers; Jn 1,51:
1. Az újjászületett szellemünk, ami Isten lakóhelye ma (Ef 2,22), jelenti azt az alapot a földön, amelyre Krisztus mint a mennyei lajtorja fel lett állítva (2Tim 4,22).
 2. Béthelnél, Isten házánál, Isten lakhelyénél, amely a menny kapuja, Krisztus a lajtorja, amely összekapcsolja a földet a mennyel, és a mennyet a földre hozza; így valahányszor a szellemünkhöz fordulunk, megtapasztaljuk Krisztust mint a lajtorját, amint Istent hozzánk hozza, minket pedig Istenhez visz.
 3. Krisztusnak mint a mennyei lajtorjának a következménye Isten épülete – Béthel, a gyülekezet, Krisztus Teste –, ennek a lajtorjának a kiteljesedése pedig az Új Jeruzsálem.
- C. „Az Úr visszajövetelének feltétele, hogy az Ő keresői szilárdan egybeépüljenek egymással. Ez az épület egy »gázlókö«, »hídőállás«, lesz a az Ő számára a föld birtokbavételéhez, valamint egy kölcsönös hajlék lesz Isten és az ember számára egyaránt. Ez lesz az istenségnek az emberséggel és az emberségnek az istenséggel való elegyedése örökké. [...] Ez az épület lesz a végső beteljesedése nemcsak Jákób álmának, hanem Isten örökkévaló tervének is. Ez véget fog vetni az idő hídjának, és meg fogja nyitni az áldott örökkévalóságot a jövőben. Ezért az épületért kell lennünk, és ennek az épületnek kell lennünk!” (*Élet-tanulmány János evangéliumáról*, 62-63. oldal [szerk. ford.]).